

14. Lögfræðingurinn.
Dánarminning. 16. október 1937.
2 blöð. Reykjavík, 16. október 1937.

E II

"Lögfræðingurinn" (Pánarmiming)
"Dóttir Hósi";
16. Okt. 1937.

1.

Undanfarna daga hefji ég veind lasinum og ýmist lejið fyrir
 í tími mínum á lögboðalimum údri; störfstofu
 mínu; lá þá "blái Hósi", "litli Hósi" eða "lögfræðingurinn"
 hjá mér þar údri - en þessum nöfnum var hann nefndur
 - og undan úd þar hafa okkar vel, en mi er hann
bláundur! Síðast í góðveldi (15. Okt.) vorum úd í veltu
 okkar; lögboðalimum og í störfstofu úd þessum vísu mínu,
 sem ég var viss um að þótti vort um mig og alla; heinu-
 stinn, en mi fór hann; vakt í góðveldi sínu og vort var
 og gegndi eltri Kalli mínu þá, hverning sem ég Kallandi til
 hans og gegndi úd ná þessum ínu, þó mér þótti vedrid eltri
 nögn gótt fyrir hann að vaka úti í nótt. Í morgun, þegar
 hann hefði veind; leidd heinu hit okkar, hefji bíll Hryot
 yfir hann og í þann hátt hefji hann látið leifið.

Margt gótt mátti segja um þetta fagra stýr, þessum índala Kótt:
 Hann var ómáttlaustur en vortlaustur úd alla; hann var vinnu-
 vinnu sínu og lét sér off með þessum, einn þótti hann stunda vel
 að vigi; stíganum upp; loftid. Þar lá hann; lögboðalimum og lét eltri
 í sér bera, stótt Kavarifuglinum vort úd synja "úd nefid; þessum; soon
 meindans var hann og vel ínu okkar.

Venjulaga var hann úti í nóttunni og vardi heinu vel fyrir óvort.
 Kallandi Kynboðalimum sínum og Kóttunum í King, þessum hann þá
 off leystugetur vel og sóltinu ínu; eldhuar og bnd heinu modurina

14A.

15. Bréf til Dýraverndarans.

1 blað qto. Reykjavík, 19. nóvember 1944.

Með fylgja ýmsar dýramyndir
úr innlendum og erlendum blöðum.

- ávalt með mestu höfveru - að gefa sér leiða eða hressa sig
í einhverju af þar vísit gjaldum látið standa þessi áfær
hygja þessum vel og fljótlega, en aldrei bragðati hann í neinu
hvorsu svangur sem hann annars var fyrir en tóid var að stíjla
þessum vandlega og klóra þessum í hálsinum og baki und eyrum!
Hann var fanginn frá Svíðerbinni Jóhannu h. r. m. fl. m. og þessi
var hann „lofþrávingur“ nefndur. Hann var fagur, blár að lit, stór
og fangulagur, greindarlagur í sveipi af ársindulaga steyrusumur. Þótt
stafi vori hann mannbekktur, sýndi hann það oft, að hann mat það
níðils, að manni sýndu þessum vísitlu og þessum sýndi það oft, að hann
vísit það, að hann mátti stóla gera neinum fegnum minni, hvort þess
í lóðinni, við hliðir og inn í þess, enda sást hann aldrei leiða í fegnu
þess nálogt húsinn. — Þegar hann hafði stóla verið varð þess húsinn
í allan dag, grunni mig, að eitthvað hefði kemid fyrir hann. Það og þessi
notkera druggi í Tursarinn og félögum að leiða hann, og fundu þess þessum
í stólkinnum þess fyrir framman, en þess hefði einhver fleggt þessum, ofþri
á Keyrtunna. Við hefði sjá látið jarta hann tífa þessum mögum vinnu okkar,
sem áður eru fannir og und sóðnum þessum mig og, einn og þessum, en
þessum okkar þó und það, að á undan þess vori und okkar, var þessum
sýnd vel sín und þessum og vísitlu sem mest var að veita og þessum áttu
það allir stílid. Við þessum þess, hísí minni, fyrir samvernum og
alla sína góða og einlogu vísitlu!

Reykjavík, 16. október 1937

Stallan